

Forfattere glide sig forbi, som da undertiden blev optagne af Kunstnere af anden Rang paa mindre Theatre.

Hvor har man ikke sukket efter at se Fru *Gjorling* i Tragødien, hvor hun hører hjemme. Den, der engang har set hende, da hun som Frk. Dehn spillede i »Cymbeline«, de glemme det aldrig, thi har et Menneske nogensinde forstaaet at lægge Sjæl i sit Spil, da var det hende.

Efter hende kom mange lovende Kræfter frem: Frk. *Rosenberg* (nu Fru *Mantzius*), Hr. *Mantzius*, Frk. *Antonsen* o. a. Men hvor blev de af, alle de friske Kræfter? — Dog, man kender ikke alle de skjulte Traade bag ved Kulisserne, og kan maaske ikke ret dømme derom, — et kan man imidlertid med Sikkerhed sige, at havde ikke Fru *Hennings* og Brødrene *Poulsen* holdt Liv i Scenen, var forlængst Publikums Taalmodighed bristet.

Under saadanne Forhold er det glædeligt, at der er Kræfter, der ikke taale en slig Liggen og Slentren i Havn, men springer fra Børde, sætter selv sin egen Skude i Søen og stævner for fulde Sejl til de rette Kyster.

Vi takke de Mænd og Kvinder, som har havt Mod til at slutte sig sammen til at byde Folk virkelig Kunst.

Maatte det lykkes Dagmartheatret; thi at der er store Vanskeligheder at overvinde, forstaaer man let. Gid Fremskridtsfolk vil forstaa Kampen og paaskønne og opmuntre Kunsten ved at komme talrig tilstede.

Opførelsen har hidintil været glimrende, det er en sand Nydelse at se, hvorledes enhver Person er ligesom støbt til sin Rolle, her er Kunst til alle Sider, skønt vel ingen fuldt ud maaler sig i Omhyggelighed af Udførelsen med Hr. *Mantzius*. Se ham i »Ester« som Springforbi, hans Sang, hans Udtryk, hans Bevægelser, hvor fint udført er Rollen ikke nu i alle sine Enkeltheder, hvor sikkert og korrekt, aldrig et Øjeblik for lidt eller for meget.

Ser man saa den samme *Mantzius* som Skoleholderen i »Frejas Alter«, saa tror man knapt sine egne Øjne. Denne enfoldige Skikkelse, uden Holdning, som fuldstændig er fortorret i Livets smaalige Slid, se hans Naivitet i Udtrykket, som Hr. M. forstaaer at lægge i Blikket, det forbauser.

Desværre kan vi ikke helt rose Valget af Repertoiret, thi af et Publikum maa man ikke forlange, at det kun skal se paa Udførelsen, ikke paa Indholdet, og paa et saa barnligt Standpunkt staaer næppe de theaterbesøgende Københavnerne, at de lade sig betage af et Oehlenschlägers Stykke som »Frejas Alter« eller »Tordenskjold«.

Men vil endelig Dagmartheatret spille saadanne Ting, saa skulde det sørge for, at ikke dets udmærkede Skuespillere spillede for halvtfuldt Hus, og dette kunde ganske simpelt afhjælpes ved at udstede Billetter til halv Pris for Arbejdere, og de havde da tillige den Glæde at komme til at spille for et meget taknemligt Publikum.

Hvis f. Ex. Theatret averterede, til den eller den Aften kan afhentes et vist Antal Billetter til halv Pris af Syersker, en anden Aften af Tjenestepiger, vi kan forsikre, at Theatret blev fuldt ved dem og ikke mindre af andre. Er de end ikke Kunstkere, saa besidde de dog i Almindelighed en Uskyldighedens Umiddelbarhed, som gør, at de uvilkaarlig gribes af ægte Kunst, tillige blev der givet dem Smag for Komædie i ægte ren Stil, i Stedet for de grulige Rabalderstykker, som Sekondtheatrene i Almindelighed maa spekulere i.

Men vil Dagmartheatret drage et udviklet kunstelskende Publikum til sig, da maa det helst fremkomme med Stykker, som behandler Nutidens brændende Spørgsmaal, at det kun bliver det, et Theater skal være, en *Opdragelsesanstalt*.

Vi haabe og glæde os til, at dette maa lykkes, og vi anbefale alle »Hvad vi vil« Læsere, baade i Land og By, at gøre sig selv den Fornøjelse, at besøge Fremskridts-theatret Dagmar, thi her er store Muligheder og sand Kunst.

Vi vil i en senere Artikel omtale *Emma Gads* Stykke »Fælles Sag«.

## Bog anmeldelser.

Et Ægteskab af *Massi Bruhn*. Gyldendals Forlag. 163 Sider.

De fleste af Kvindesagens Venner kende Forfatterinden, hun har tidligere skrevet ikke faa Fortællinger i Tidsskrifter og Blade,

og har ogsaa flere Gange havt Ordet i dette Blad »Hvad vi vil«, saa det vil sikkert glæde hendes Venner, at hun nu har vovet sig ud til et større Arbejde, hvorved hendes aldeles uomtvistelige Talent lover hende en Plads mellem de meget læste og yndede Forfattere.

Det første, der møder os, naar vi tager den lille tiltalende Bog i Haanden, er det lette, smukke Sprog, som saa ganske uimodstaaelig drager og fængsler og med et fortryllende Koketteri holder Læseren fast, til man med et lille Suk lægger Bogen fra sig.

Jeg siger med et lille Suk, og hvorfor? Fordi Forfatteren, som man aabenbart føler staaer paa Fremskridtets Side, peger paa Kvindens store Trang til at dele Mandens Aandsliv og viser, at en intelligent Kvinde, om end hun er forkvaklet i sin Opdragelse, ikke kan føle sig tilfredsstillet i et Vanægteskab, at Forfatterinden dog ikke har skildret hende stor og sympathetisk nok til at gøre Skridtet helt ud, det kalder jeg en Skuffelse; thi skal der naas Samfundsreformer, maa de, der gribes af en sand Følelse, ogsaa vove Skridtet. Eller mener Forfatteren maaske, at hun ingen elsker, hverken sin Mand eller Oluf Hansen, men kun sit eget Barn, saa forstaa vi ikke ret, hverken hendes Brøde eller Anger.

Fortællingen, som skildrer et Ægteskab, hvori Manden, som er Læge og Videnskabsmand, staaer som den, der beskytter Kvinden og helst ønsker sin lille Kone, som han kan tale med om helt andre Ting end sin Gerning; naar hun er træt, er det netop mest forfriskende for ham, at hun saa at sige fører ham ind i en anden Gade.

Forfatteren har her skildret en sædvanlig skikkelig Ægte-mand fuldstændig korrekt, han mangler Evner til at sætte sig ind i sin Hustrus Tankegang, blot han selv føler sig vel, mener han ogsaa, at hans Hustru har det godt. Og da Hustruen senere kommer til Orde, faar man ikke at vide, om her staaer en Kamp mellem Kærlighed til Oluf Hansen og Pligt mod Ægteskabet, som hun dog selv erkender er et Vanægteskab, hvor Ægtefællerne allerede er gledne bort fra hinanden.

Man faar ingen Sympathi for den Kvinde, der kun gør nogle smaa Tiløb til en virkelig Følelse, som hun bagefter angrer og fortryder, som om hun har begaaet den største Forbrydelse.

Paa Grund heraf kommer hendes Elsker til at staa i et halvt komisk Skær, selv om Forfatterinden trøster ham med den lille, friske Lilli.

Imidlertid er Bogen skreven meget tiltalende, og ingen vil fortryde, at have købt den, især da den har det Fortrin, at man kan give enhver ung Pige den ihænde og uden Bekymring lade den ligge paa sit Dagligstuebord, hvilket man jo langt fra kan gøre med alle de slemme ny Bøger i Nutiden.

— »Løsevine Blade af Henry Georges Værker« ved J. J. Lachmann er en lille Pjese, som er skreven for at vække Tanker og Lyst til at sætte sig ind i de sociale Spørgsmaal, endskønt den kun omfatter nogle faa Blade, maner den dog Læseren til Erkendelse: at intet Menneske, der paa nogen Maade kan tænke, har Lov at gaa uden om det mest brændende Spørgsmaal i Tiden: »Fattigdommen«, den ligger for vor Dør, ve det Menneske, der gaar uden om det. J. J. Lachmann gaar ud fra den Betragtning, at ligesom i Kristi Tid rører der sig i den nuværende Tid en Trang til at omskabe Samfundet for at forene alle dets Medlemmer i en Tro, til et Maal, og han sætter som Motto Jesu Ord: »Men hvi kalde I mig Herre, Herre, og gør ikke hvad jeg siger«.

J. J. Lachmann kalder Bogen »Løsevine Blade af Henry Georges Værker«, hvilket dog strengt taget ikke passer, men man vil snarere kunde kalde den »en Mundsmag af H. G.s Tankegang«.

Meningen med den lille Bog er, at give Folk Lyst til at læse H. George, den Bestemmelse opfylder Bogen. Da den kun koster nogle faa Øre, bør ingen forsømme at købe den. Se omstaaende Anonce.

## Meddelelse.

Indmeldelse af Medlemmer til Kvindelig Fremskridtsforening samt Abonnenter og Avertissementer til Bladet »Hvad vi vil« modtages i Boghandelen Klosterstræde Nr. 12.